

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko – numero kaksikymmentäviisi

Jeff Pippenger

2026-01-11

Numero kaksikymmentäviisi

Joelin kirja asettaa laodikealaisen seitsemännen päivän adventtikirkon johdon kohtaamaan todistuksen sen yhä syvenevästä kapinasta neljän sukupolven aikana. Nämä neljä sukupolvea kuvataan myös Hesekielin kahdeksannessa luvussa, jossa tuon neljännen sukupolven kaksikymmentäviisi miestä kumartavat aurinkoa. Vuonna 1901, kolmetoista vuotta vuoden 1888 kapinan jälkeen, adventtikirkko perusti komitean johtamaan kirkkoa.

Ensimmäisen yleiskonferenssin toimeenpaneva komitea perustettiin vuoden 1901 yleiskonferenssin istunnossa toteutetun suuren uudelleenjärjestelyn yhteydessä, ja siihen kuului 25 jäsentä. Tämä oli huomattava laajennus verrattuna vuotta 1901 edeltäneeseen komiteaan, jossa oli vain 13 jäsentä. Jäsenten määrä on vuosien kuluessa kasvanut, mutta Jeesus yhdistää aina lopun alkuun. Alussa oli 25 jäsentä, joista yksi oli johtaja, rinnastaen tämän pyhäkössä olevaan palvelusvuoroon, johon kuului 24 pappia ja yksi ylimmäinen pappi.

Juudas ja Suuri neuvosto ovat kaksi kapinan symbolia Kristuksen aikana. Suuri neuvosto edustaa laodikealaista seitsemännen päivän adventistikirkkoa. Suuren neuvoston osallisuus Kristuksen ristiinnaulitsemiseen on esikuva adventismin roolista sunnuntailakikriisissä. Suurella neuvostolla — Jerusalemin ylimmällä juutalaisella neuvostolla, joka koostui ylipapeista, vanhimmista ja kirjanoppineista ja jonka puheenjohtajana toimi ylipappi Kaifas — oli keskeinen osa Jeesuksen kuolemaan johtaneissa tapahtumissa.

Jeesuksen pidätyksen jälkeen Getsemanessa (Juudaksen petoksen järjestämänä) hänet vietiin yöllä suuren neuvoston eteen Kaifaan taloon. He etsivät todistusta tuomitakseen hänet ja hankkivat todistajia, jotka syyttivät häntä jumalanpilkasta ja kapinasta.

Kun Kaifas kysyi Jeesukselta suoraan, oliko hän Messias (tai Jumalan Poika), Jeesuksen myöntävä vastaus: ”Sinäpä sen sanoit” sai ylipapin julistamaan: ”Jumalanpilkkaa!” Neuvosto tuomitsi Hänet kuoleman ansainneeksi. Koska heiltä puuttui Rooman vallan alaisuudessa valta panna täytäntöön kuolemantuomioita, he luovuttivat Jeesuksen roomalaiselle maaherralle Pontius Pilatukselle syyttäen häntä kapinasta varmistaakseen roomalaisen teloituksen. Varsinaisen ristiinnaulitsemisen toimittivat roomalaiset sotilaat Pilatuksen käskystä, mutta vasta sen jälkeen, kun Pilatus oli antanut periksi ylipappien ja kansanjoukon painostukselle (jotka vaativat Jeesuksen kuolemaa ja Barabbaan vapauttamista).

”Kun Kristus oli täällä maan päällä, maailma asetti etusijalle Barabbaan. Ja tänä päivänä maailma ja kirkot tekevät saman valinnan. Kristuksen kavaltaamisen, hylkäämisen ja

ristiinnaulitsemisen tapahtumat on esitetty uudelleen, ja ne tullaan jälleen esittämään uudelleen valtavassa mittakaavassa. Ihmiset täyttyvät vihollisen ominaisuuksilla, ja hänen eksytyksillään on heidän keskuudessaan suuri voima. Juuri siinä määrin kuin valo torjutaan, syntyy väärinkäsitystä ja harhakäsitystä. Ne, jotka hylkäävät Kristuksen ja valitsevat Barabbaan, toimivat turmiollisen eksytyksen vallassa. Vääristely ja väärä todistus kasvavat avoimeksi kapinaksi. Kun silmä on paha, koko ruumis on täynnä pimeyttä. Ne, jotka kiinnittävät kiintymyksensä johonkuhun muuhun johtajaan kuin Kristukseen, joutuvat ruumiin, sielun ja hengen puolesta sellaisen hurmauksen hallintaan, joka on niin lumoava, että sen vallan alaisina sielut kääntyvät pois kuulemasta totuutta uskoakseen valheen. Heidät pyydystetään ja vangitaan, ja jokaisella teollaan he huutavat: Päästä meille Barabbas, mutta ristiinnaulitse Kristus.

”Juuri nytkin tätä päätöstä tehdään. Ristillä toteutuneet tapahtumat toteutuvat uudelleen. Niissä kirkoissa, jotka ovat luopuneet totuudesta ja vanhurskaudesta, ilmenee, mihin ihmisluonto kykenee ja mitä se tekee, kun Jumalan rakkaus ei ole sielussa pysyvänä periaatteena. Meidän ei tarvitse hämmästyä mistään, mitä nyt saattaa tapahtua. Meidän ei tarvitse ihmetellä mitään kauhun ilmenemismuotoja. Niillä, jotka epäpyhin jaloin tallaavat Jumalan lain, on sama henki kuin niillä miehillä, jotka pilkkasivat ja kavalsivat Jeesuksen. Ilman mitään omantunnonvaivoja he tekevät isänsä, perkeleen, tekoja. He esittävät sen kysymyksen, joka lähti Juudaksen kavaltavilta huulilta: Mitä annatte minulle, jos kavallan teille Jeesuksen Kristuksen? Juuri nytkin Kristusta kavalletaan hänen pyhiensä persoonassa.” Review and Herald, 30. tammikuuta 1900.

Jos kohta todella tarkoittaa sitä, mitä se sanoo, silloin ne, joita kuvataan ”Barabbaan valitsijoiksi”, eivät kykene ymmärtämään, mitä kohta opettaa. Nuo ihmiset ovat niitä 2. Tessalonikalaiskirjeessä mainittuja, jotka saavat väkevän eksytyksen, koska eivät rakastaneet totuutta. Hän sanoo niistä, jotka valitsevat Barabbaan: ”Ne, jotka antavat kiintymyksensä kenellekään muulle johtajalle kuin Kristukselle, joutuvat ruumiiltaan, sielultaan ja hengeltään sellaisen hurmioituneen lumouksen hallintaan, joka on niin lumoava, että sen vallassa sielut kääntyvät pois totuuden kuulemisesta uskoakseen valheen.” Ne, jotka valitsevat Barabbaan, ovat saatanan hallinnassa jo ennen ristin ja sunnuntailain tienviittoa. Siinä tilassa he eivät mitenkään voi ymmärtää, mitä kohta opettaa. Sen vuoksi he ehdottavat: ”olosuhteet, joissa sisar White kirjoitti nämä sanat, kuuluivat tuohon erityiseen historiaan, eivät tähän aikaan.” Ehkä he sanoisivat: ”Hän puhuu kristinuskosta yleisluontoisella tavalla, eikä tämä koske suoraan seitsemännen päivän adventisteja.” Pötypuhetta.

Tietenkin ne historialliset olosuhteet, joissa sisar White kirjoitti nuo sanat, olivat todellisuudessa selostus hänen henkilökohtaisesta historiastaan; mutta aivan kuten Johanneksen kohdalla Ilmestyskirjassa, kun profeettaa käsketään kirjoittamaan, häntä käsketään kirjoittamaan ”se, mitä olet nähnyt, ja mikä nyt on, ja mitä tämän jälkeen on tapahtuva”. Kun profeetta merkitsee muistiin sen, mikä on, hän samalla merkitsee muistiin sen, mikä tulee olemaan.

Adventismin johtoa edustavat Hesekielin 25 miestä, jotka ovat myös profeetallisesti rinnastettavissa niihin 250 mieheen, jotka seisovat Koorahin, Daatanin ja Abiramin kanssa. Yhtä merkittävää on se, että sisar White tunnisti vuoden 1888 kapinalliset ja Minneapolisin yleiskonferenssin toistavan Koorahin, Daatanin ja Abiramin kapinan. Sisar White opettaa suoraan,

että kun Ilmestyskirjan kahdeksantoista luvun enkeli laskeutuu ja valaisee maan kirkkaudellaan, myöhäissade alkaa.

”Myöhäissade on lankeava Jumalan kansan päälle. Väkevä enkeli on tuleva alas taivaasta, ja koko maa on valistuva hänen kirkkaudestaan.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1891.

Sisär White opettaa suoraan, että Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutui vuoden 1888 yleiskokouksessa A. T. Jonesin ja E. J. Waggonerin sanomien mukana. Kun hän oli kokouksessa, kapina valtasi hänet niin syvästi, että hän päätti koota tavaransa ja lähteä, mutta enkeli sanoi hänelle, että hänen täytyi jäädä ja tallentaa tapahtumien historia, sillä se oli Koorahin kapinan toisto. Miksi enkeli halusi sen tallennettavan, ellei sitä varten, että se olisi todistuksena viimeisinä päivinä? Jos se on todistus viimeisiä päiviä varten, mitä muuta se voisi merkitä kuin että laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko tulee sunnuntailakikriisin aikana kulkemaan Suuren neuvoston jalanjäljissä, ja erityisesti siinä historiassa, joka johtaa siihen.

Jonesin ja Waggonerin sanoma esitettiin ”vanhurskauttamisen uskon kautta sanomana, totisesti”, ”Laodikean sanomana”, ”Kristuksen vanhurskauden sanomana” ja ”kolmannen enkelin sanomana”. Kapinalliset vastustivat sanomaa ja hylkäsivät myös Profetian Hengen johdatuksen sekä kokouksen valitut sanansaattajat. Sisaren White opettaa myös, että kun New Yorkin suuret rakennukset kaadetaan maahan Jumalan voiman kosketuksesta, silloin Ilmestyskirja 18:1–3 täyttyy. Syyskuun 11. päivän jälkeen Laodikean seitsemännen päivän adventtikirkon johto on toistanut Koorahin kapinan, 25 muinaisen miehen kapinan, vuoden 1888 johdon kapinan ja Suuren neuvoston kapinan ristiinnaulitsemista edeltävänä aikana. Nuo 25 miestä ovat vertauskuva, joka edustaa väärää leeviläistä papistoa.

Leeviläisen tuli olla 25 vuoden ikäinen aloittaessaan palveluksensa.

Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: Tämä on se, mikä kuuluu leeviläisille: kahdenkymmenenviiden vuoden iästä alkaen ja sitä vanhemmat tulkoot suorittamaan palvelusta ilmestysmajassa. Mutta viidenkymmenen vuoden iästä alkaen heidän tulee lakata toimittamasta sitä palvelusta, eivätkä he enää palvelko siinä; vaan he palvelkoot veljiensä kanssa ilmestysmajassa pitääkseen vaarin tehtävästään, mutta itse palvelusta he eivät toimittako. Näin tee leeviläisille heidän tehtävänsä koskien. 4. Moos. 8:23–26.

Leeviläinen aloittaa palveluksensa kahdenkymmenenviiden vuoden iässä ja palvelee kaksikymmentäviisi vuotta, kunnes täyttää viisikymmentä. Liiton Sanansaattaja Malakian kirjan kolmannessa luvussa puhdistaa ja myös kirkastaa leeviläisiä sunnuntailain aikana, niin kuin Hän teki 22. lokakuuta 1844.

Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni; ja Herra, jota te etsitte, on äkisti tuleva temppeliinsä, liiton sanansaattaja, jota te halajatte: katso, hän on tuleva, sanoo Herra Sebaot.

Mutta kuka voi kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä pystyssä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on kuin sulattajan tuli ja kuin vaatteenpesijän saippua. Ja hän istuu sulattajana ja hopean puhdistajana; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja puhdistaa heidät kuin

kullan ja hopean, niin että he voivat tuoda Herralle vanhurskaudessa annetun uhrilahjan. Silloin Juudan ja Jerusalemin uhrilahja on Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina. Malakia 3:1–4.

Luku ”25” vertauskuvana edustaa paitsi uskollista leeviläistä myös väärennettyä leeviläistä. ”25” vertauskuvana osoittaa sen tähden kahden palvojaluokan erottamisen, olkootpa ne viisaat ja tyhmät neitsyet, lampaat ja vuohet tai vehnä ja luste. Luku kaksikymmentäviisi on vertauskuva paitsi leeviläisestä, myös aivan yhtä tärkeästi leeviläisten erottamisesta (puhdistamisesta). Tuo erottaminen tapahtuu sunnuntailaissa, ja se on Jumalan profeetallisen sanan ensisijainen aihe. On sopivaa, että Matteuksen kahdeskymmenesviides luku on yksinkertaisesti jatkoa Jeesuksen maailman lopusta lausumalle profetialle Matteuksen kahdennessakymmenennessäneljännessä luvussa.

Ja Jeesus lähti ulos ja poistui temppelistä; ja hänen opetuslapsensa tulivat hänen luokseen näyttääkseen hänelle temppelin rakennukset. Ja Jeesus sanoi heille: Ettekö näe tätä kaikkea? Totisesti minä sanon teille: tähän ei jää kiveä kiven päälle, jota ei maahan hajotettaisi. Matteus 24:1, 2.

Kun Jeesus lähti temppelistä, Hän ei enää koskaan palannut sinne. Kahdennessakymmenennen kolmannen luvun viimeisissä jakeissa Jeesus oli julistanut tuomion sanhedrinille, ja tämä tuomio ilmaistaan ”kahdeksana” voi-huutona, mikä siten väärentää ne kahdeksan sielua arkissa, ympärileikkauksen kahdeksannen päivän, ylösnousemuksen kahdeksannen päivän, Aabrahamin kahdeksan sukupolvea, 430 vuotta ja niin edelleen. Väärä numero ”kahdeksan” liittyy väärään leeviläiseen.

Totisesti minä sanon teille: kaikki tämä on tuleva tämän sukupolven päälle.

Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun tykösi, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi yhteen, niin kuin kana kokoaa poikasensa siipiensä alle, mutta te ette tahtoneet! Katso, teidän huoneenne jätetään teille autioksi.

Sillä minä sanon teille: tästedes te ette näe minua, ennen kuin sanotte: Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä. Matteus 23:36–39.

Matteuksen kahdeskymmenes toinen luku päättyy kuvaukseen jumalattomien sitomisesta kimpuiksi ja päättyy Kristuksen ja saivartelevien juutalaisten viimeiseen kohtaamiseen. Sitten luvussa 24 Hän lähtee temppelistä viimeisen kerran ja lakkaa tekemästä työtään muinaisen Israelin hyväksi. Luku päättyy siihen, mistä se alkoi: julistukseen, että heidän huoneensa jätettiin heille tyhjäksi; ja se, mitä Hän temppelin ensimmäisen puhdistamisen yhteydessä kutsui Isänsä huoneeksi, oli nyt tyhjä juutalaisten huone.

Luvussa 24 Jeesus vastaa temppeliä ja sen lähestyvää hävitystä koskeviin kysymyksiin. Hävityksen oli määrä tapahtua juuri siinä sukupolvesta, joka oli kyykäärmeiden sukupolvi. Hän lähti siitä temppelistä palatakseen sinne enää koskaan, joten ne ennustukset, jotka Hän esittää, kohdistuvat hengelliseen, eivät kirjaimelliseen Israeliin. Kun Kristus jättää temppelin, joka on laodikealainen

seitsemännen päivän adventistikirkko, niin kuin Hän teki muinaisen Israelin kohdalla, samanaikaisesti sadan neljäkymmenenneljän tuhannen inhimillinen temppeli yhdistetään jumalalliseen temppeliin iankaikkisuudeksi. Kun Jeesus lähti muinaisen Israelin temppelistä, Hän hylkäsi entisen liittokansansa iankaikkisesti.

Matteuksen kirjan luvut yhdestätoista kahteenkymmenenteenkahteen ovat ensimmäisen Mooseksen kirjan lukujen yhdestätoista kahteenkymmenenteenkahteen ulottuvan linjan omega. Kun tämä linja alkaa ensimmäisessä Mooseksen kirjassa luvusta yksitoista, se merkitsee samalla myös Baabelin ja Baabelin kuoleman liiton alkua, jonka omega-täyttymys saavutetaan Ilmestyskirjan luvussa seitsemäntoista, jakeessa yksitoista, siinä jakeessa, joka on niiden jakeiden täsmällinen keskikohta, joista luvut yhdestätoista kahteenkymmenenteenkahteen muodostuvat. Ensimmäisen Mooseksen kirjan, Matteuksen ja Ilmestyskirjan lukujen yhdestätoista kahteenkymmenenteenkahteen keskikohta korostaa kussakin tapauksessa lippumerkkiä tai sen väärennettyä vastinetta. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa se oli ympärileikkaus, Matteuksessa se oli Pietari ja se Kallio, jolle Kristus rakentaisi seurakuntansa, ja Ilmestyskirjassa se oli väärennetty peto, joka oli ja ei ole ja on nouseva ylös, joka on kahdeksas, ja kuitenkin niistä seitsemästä, ja joka sitten naitetaan lohikäärmeelle.

Yksitoista ja kaksikymmentäkaksi ovat symboleja, jotka ilmaisevat jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen, juuri sen asian, jota Kristuksen lain kirjoittaminen sydämeemme ja mieleemme edustaa. 11 ja 22 ovat sadanneljäkymmenenneljän tuhannen liiton symboleja. Matteuksen evankeliumin kahdennessakymmenennessäkolmannessa luvussa väärä papisto sai kahdeksan voi-huutoa; samassa ajankohdassa voidellaan oikea papisto. Papit vihittiin seitsemäksi päiväksi, ja kahdeksantena päivänä he ryhtyivät palvelemaan.

Ei ole sattumaa, että pappien seitsemän vihkimyspäivää, jotka johtivat heidän palveluksensa alkamiseen kahdeksantena päivänä, alkavat 4. Mooseksen kirjan kahdeksannesta luvusta ja ensimmäisestä jakeesta, sillä ”81” on pappien symboli.

Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: Ota Aaron ja hänen poikansa hänen kanssaan sekä vaatteet ja voiteluöljy ja mullikka syntiuhriksi ja kaksi oinasta ja kori happamatonta leipää; ja kokoa koko seurakunta yhteen ilmestysmajan oven eteen. Ja Mooses teki niin kuin Herra oli häntä käskenyt; ja seurakunta kokoontui ilmestysmajan oven eteen. Ja Mooses sanoi seurakunnalle: Tämä on se, minkä Herra on käskenyt tehtäväksi. ...

Älkääkä menkö seurakunnan majan ovelta pois seitsemään päivään, siihen asti kunnes vihkimisenne päivät ovat päättyneet; sillä seitsemän päivää hän on vihkivä teitä. Niin kuin hän on tehnyt tänä päivänä, niin Herra on käskenyt tehdä, toimittaakseen teille sovituksen. Sentähden pysykää seurakunnan majan ovella päivät ja yöt seitsemän päivän ajan ja noudattakaa Herran säädöstä, ettette kuolisi; sillä niin on minulle käsketty. Ja Aaron poikinensa teki kaiken, minkä Herra oli Mooseksen kautta käskenyt. Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että Mooses kutsui Aaronin ja hänen poikansa sekä Israelin vanhimmat; ja hän sanoi Aaronille: Ota itsellesi nuori vasikka syntiuhriksi ja oinas polttouhriksi, virheettömät, ja tuo ne Herran eteen. ... Ja Mooses sanoi: Tämä on se, minkä Herra on käskenyt teidän tehdä; ja Herran kirkkaus ilmestyy teille. ... Ja Aaron kohotti kätensä kansaa kohti ja siunasi heidät, ja

astui alas toimitettuaan syntiuhrin ja polttouhrin sekä yhteysuhrit. Ja Mooses ja Aaron menivät seurakunnan majaan, ja tulivat ulos ja siunasivat kansan; ja Herran kirkkaus ilmestyi kaikelle kansalle. Ja tuli lähti Herran edestä ja kulutti alttarilta polttouhrin ja rasvan; sen nähdessään kaikki kansa riemuitsi ja lankesi kasvoilleen. 3. Mooseksen kirja 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Kahdeskymmeneskolmas luku osoittaa väärät leeviläiset, jotka paljastetaan silloin, kun aidot leeviläiset sinetöidään. Matteuksen kahdeskymmenes toinen luku päättyy siihen, ettei kukaan enää koskaan esittänyt Jeesukselle kysymyksiä, ja sitten kahdennessakymmenennessäkolmannessa luvussa hän esittää kahdeksan voi-huutoa, osoittaen, että suuren neuvoston koetusaika oli päättynyt ja että toimeenpanevan tuomion oli silloin määrä alkaa. Kahdennessakymmenennessäneljännessä luvussa hän osoittaa temppelin juutalaisten taloksi. On tärkeää nähdä lukujen järjestys.

Matteuksen lukujen yhdestätoista kahteenkymmeneenkahteen tarkoituksena on osoittaa sadan neljänsäksikymmenen neljän tuhannen sinetöimisen päättymistä Jumalan liiton yhteydessä valitun kansan kanssa. Palmonin symboliikka alfaluvussa yksitoista ja Hänen symboliikkansa omeg luvussa kaksikymmentäkaksi lisäävät näiden lukujen sisältämään kertomukseen.

Luku kaksikymmentäkolme on sovitus, jumalallisen ja inhimillisen yhdistyminen, sellaisena kuin sitä edustaa luku kaksikymmentäkolme. Mutta luku kertoo rikkaviljan, väärennetyn pappeuden, väärennettyjen leeviläisten toimeenpanevasta tuomiosta. Jokainen pappi oli leeviläinen, mutta jokainen leeviläinen ei ollut pappi. Leevin jälkeläisten joukossa ainoastaan Aaronin verilinja oli kelvollinen pappeuteen. Raamattu osoittaa, että leeviläiset aloittaisivat palveluksensa kaksikymmentäviisivuotiaina, mutta Kehatin pojat palvelisivat kolmikymmenvuotiaina.

Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen: Laske kehatilaisten määrä leeviläisten joukosta heidän sukukuntiansa mukaan, heidän isiensä perhekuntien mukaan, kolmikymmenvuotiaista ja sitä vanhemmista aina viisikymmenvuotiaisiin asti, kaikki, jotka tulevat palvelukseen tekemään työtä ilmestysmajassa. 4. Moos. 4:1–3.

Luku ”30” edustaa niitä pappeja, jotka kuuluivat Kehatin verisukuun; Kehat oli Leevin poika, ja Kehatin poika oli Amram, joka oli Aaronin isä. Leevi merkitsee ”kiinnittynyt tai yhdistetty Jumalaan”. Kehat merkitsee ”koottu Hänen läsnäolonsa ympärille”. Amram merkitsee ”korotettu kansa”, ja Aaron merkitsee ”valon kantajaa tai korotettua välittäjää”. Yhdessä ne jäljittävät liikettä Punaiseltamereltä Siinaille ja siten esikuvallistavat Jumalan ja sadanneljänsäksikymmenen neljän tuhannen välistä liittoa; nämä ovat inhimillinen temppeli, joka liittyy yhteen jumalallisen temppelin kanssa, kun Kristus ojentaa kätensä toisen kerran kootakseen jäännöskansansa pyhäkköönsä, missä Hän sitten kohottaa heidät ja korottaa heidät heidän valaistuessaan taivaallisen Ylipapin kautta, niin kuin Hän valaisi Sadrakin, Meesakin ja Abednegon.

Luku ”30” merkitsee valmistautumisen ajanjaksoa papeille, ja 25:tä, joka on leeviläisten ikä, on sovellettava 30:een, rivi riviltä, sillä jokainen pappi oli leeviläinen, mutta jokainen leeviläinen ei ollut pappi. Kolmekymmentä merkitsee valmistautumisen ajanjaksoa, joka alkoi vuonna 1989 lopun aikana, ja se päättyy Yhdysvalloissa annettavaan sunnuntailakiin. Luku kaksikymmentäviisi leeviläisten vertauskuvana on myös kahden luokan välisen erottamisen vertauskuva, ja suhteessa

pappeihin se osoittaa erottamisen. Kaksikymmentäviisi merkitsee leeviläisten ja väärennettyjen leeviläisten erottamista sunnuntailain aikana, ja aidon pappiskunnan ja aitojen leeviläisten yhteydessä se tekee myös eron, ei kuitenkaan kielteistä erottamista niin kuin väärennettyjen leeviläisten kohdalla.

Kehat oli yksi leeviläisten kolmesta päähaarasta (Gershonin ja Merarin ohella). Pappissuku tuli nimenomaisesti Kehatin jälkeläisen Aaronin kautta. Aaron on Leevin neljännen sukupolven jälkeläinen, ja pappeuden etuoikeus oli rajattu hänen miespuolisille jälkeläisilleen tässä Kehatin haarassa. Kehatilailla kokonaisuudessaan (kaikilla Kehatin jälkeläisillä) oli kunnia kantaa kaikkein pyhimpiä esineitä, mutta ainoastaan Aaronin suku saattoi todella toimittaa papilliset tehtävät alttarilla ja pyhäkössä. Aaron edustaa samaa neljättä sukupolvea kuin Joelin ”vanhukset” tai Hesekielin kahdeksannen luvun ”muinaiset miehet”, jotka kumartavat aurinkoa.

24 vuorottelevan palvelusvuoron (osaston) järjestelmän papeille (ja vastaavasti ei-papillisille leeviläisille avustavissa tehtävissä, kuten muusikkoina ja portinvartijoina) asetti kuningas Daavid. Daavid järjesti Aaronin jälkeläiset 24 palvelusvuoroon (osastoon) palvelemaan vuorollaan (1. Aikakirja 24:1–19). Daavid jakoi heidät pappien Saadokin (Eleasarin sukulinjasta) ja Ahimelekin (Itamarin sukulinjasta) avulla 24 ryhmään (16 Eleasarin suuremmasta suvusta, 8 Itamarin suvusta). Arpa määrättiin palvelusjärjestyksen ratkaisemiseksi.

Kukin osasto palveli yhden viikon ajan (sapatista sapattiin) kahdesti vuodessa, ja lisäksi kaikki osastot palvelivat yhdessä suurten juhla-aikojen aikana (pääsiäinen, helluntai, lehtimajanjuhla). Daavid järjesti samoin myös ei-papilliset leeviläiset 24 osastoon musiikkipalvelusta, portinvartiointia jne. varten (1. Aikakirja 23–26). Tämä järjestelmä otettiin käyttöön Salomon aikana (2. Aikakirja 8:14) ja jatkui toisen temppelin kaudella. Sakarias, Johannes Kastajan isä, kuului Abian osastoon — Luuk. 1:5; 1. Aikakirja 24:10. Pappien 24 osaston järjestys määrättiin arvalla, ja Sakarias kuului Abian osastoon, joka kahdestakymmenestä neljästä osastosta edusti ”kahdeksatta” osastoa. Sakarias merkitsee ”Jumala muistaa”, ja hänen isänsä nimi Abia merkitsee ”Jumala on minun isäni”.

Taivaallinen Isä muisti lupauksensa herättää sanansaattajan, joka valmistaisi tien Messiaalle. Mutta Sakarja liittyy myös sunnuntailakiin, sillä juuri siellä sapatti, päivä, joka ihmisten tuli aina muistaa, tulee lopulliseksi koetukseksi. Sakarja edustaa pappia, Abian osastosta, joka on ”kahdeksas” osasto. Sakarja ei usko enkelin sanomaa, ja hänet tehdään mykäksi aina poikansa Johanneksen syntymään saakka. Kun Johannes syntyy, Sakarja osallistuu keskusteluun Johanneksen nimestä, ja silloin hän puhuu. Viimeisten päivien profeetallinen puhuminen on sitä, kun Yhdysvallat puhuu lohikäärmeen tavoin.

Ja tapahtui, että kahdeksantena päivänä he tulivat ympärileikkaamaan lasta; ja he kutsuivat häntä Sakariaaksi hänen isänsä nimen mukaan. Mutta hänen äitinsä vastasi ja sanoi: Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva Johannes. Niin he sanoivat hänelle: Ei ole ketään sinun sukusi keskuudessa, jota kutsutaan tällä nimellä. Ja he viittoivat hänen isälleen tiedustellen, miksi hän tahtoi hänen nimekseen. Ja pyydettyään kirjoitustaulun hän kirjoitti sanoen: Johannes on hänen nimensä. Ja he kaikki ihmettelivät. Ja kohta hänen suunsa avattiin, ja hänen kielensä pääsi vapaaksi, ja hän puhui ja ylisti Jumalaa. Luuk. 1:59–64.

Johannes Kastaja kuuluu Abian kahdeksanteen osastoon, samoin kuin hänen isänsäkin. Johanneksen ympärileikkauksessa, kahdeksantena päivänä, hänen nimensä muutetaan. Johannes Kastaja edustaa niitä, jotka ovat pappeja, neljättä sukupolvea, jotka ovat liittosuhteessa Jumalan kanssa ja joiden nimen Hän muuttaa (Laodikeasta Filadelfiaan), sinetöiden heidät liiton merkillä, kun Yhdysvallat puhuu kuin lohikäärme.

Me olemme Jumalan temppeli. Profeetalliset linjat, jotka kohdistuvat temppeliin, puhuvat miehille ja naisille yksilöinä, mutta myös yhteisöllisesti, sillä Jumalan seurakunta on niin ikään temppeli. Ja tietenkin on olemassa taivaallinen temppeli, ja Kristus on se, joka rakentaa Herran temppelin. Hän on se, joka laskee perustuksen ja asettaa temppelin huippukiven paikoilleen. Siltä osin kuin luku ”25” on symboli, 25 edustaa leeviläisiä, jotka puhdistetaan (erotetaan) vääristä leeviläisistä Malakian kirjan kolmannessa luvussa ja jotka myös samassa kohdassa puhdistetaan. Hesekielin luvuissa 40–48 kuvataan vertauskuvallinen temppeli suurella yksityiskohtaisuudella. Elämän vesi lähtee tuosta temppelistä ja täyttää maan.

Ilmeellinen on se työ, jonka Jumala aikoo tehdä palvelijoidensa kautta, jotta Hänen nimensä tulisi kirkastetuksi. Jumala teki Joosefista elämän lähteen Egyptin kansalle. Joosefin kautta koko tuo kansa säilyi hengissä. Danielin kautta Jumala pelasti kaikkien Babylonin viisaiden miesten hengen. Ja nämä pelastukset olivat havainnollisia opetuksia; ne kuvasivat ihmisille niitä hengellisiä siunauksia, joita heille tarjottiin yhteydessä siihen Jumalaan, jota Joosef ja Daniel palvelivat. Samoin Jumala tahtoo tänäkin päivänä kansansa kautta tuoda siunauksia maailmalle. Jokainen työntekijä, jonka sydämessä Kristus asuu, jokainen, joka tuo Hänen rakkautensa julki maailmalle, on Jumalan työtoveri ihmiskunnan siunaamiseksi. Kun hän saa Vapahtajalta armoa välitettäväksi toisille, hänen koko olemuksestaan virtaa hengellisen elämän tulva. Kristus tuli suurena Lääkärinä parantamaan ne haavat, jotka synty on aiheuttanut ihmiskunnalle; ja Hänen Henkensä, joka vaikuttaa Hänen palvelijoidensa kautta, välittää synnin sairastamille, kärsiville ihmisille voimallisen parantavan voiman, joka tehoaa sekä ruumiiseen että sieluun. ”Sinä päivänä”, sanoo Raamattu, ”on Daavidin suvulle ja Jerusalemin asukkaille avattu lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan.” Sakarja 13:1. Tämän lähteen vedet sisältävät parantavia ominaisuuksia, jotka parantavat sekä ruumiillisen että hengellisen heikkouden.

”Tästä lähteestä virtaa se mahtava joki, joka nähtiin Hesekielin näyssä. ’Nämä vedet juoksevat itäiseen maahan ja laskeutuvat tasangolle ja menevät mereen; ja kun ne laskevat mereen, meri tulee terveeksi. Ja tapahtuu, että kaikki elävät olennot, joita siellä missä virta käy, vilisee, saavat elää.... Ja joen varrella, sen rannalla, kasvaa kummallakin puolella kaikenlaisia puita ravinnoiksi; niiden lehdet eivät lakastu, eikä niiden hedelmä lopu: ne kantavat uutta hedelmää joka kuukausi, sillä niiden vedet lähtevät pyhäköstä; ja niiden hedelmä on ravinnoiksi ja niiden lehdet lääkkeeksi.’ Hesekiel 47:8–12.” Testimonies, osa 6, 227.

Hesekielin temppeli on korkeinta laatua olevaa profeetallista symboliikkaa, ja Johannekselle annettiin Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa käsky mitata temppeli, mutta jättää esipiha mittaamatta. Kun teemme juuri näin Hesekielin temppelille, havaitsemme, että temppelin mittojen kaksi huomattavinta lukua edustavat pappeutta. 50 kyynärää on huomattavin luku, ja se toistuu 11 kertaa kunkin porttirakennelman kokonaispituutena (Hesekiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 jne.).

Lukua 50 käytetään myös tiettyjen muurien ja kammioiden pituuksista (42:7–8). Se määrittää koko porttikäytävän ulommasta kynnyksestä sisempään kynnykseen.

25 kyynärää on selvästi toiseksi merkittävin. Se toistuu 10 kertaa porttirakennelmien leveytenä ja poikittaismittana (Hesekiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Yhdessä 50 ja 25 muodostavat kuuden pääportin johdonmukaiset 50 x 25:n suorakulmaiset muodot. Tämä 50 x 25 -pari hallitsee sisempiin alueisiin johtavien porttien arkkitehtonista kuvausta. Temppelirakennuksessa itsessään ei ole toista lukupaaria, joka toistuisi yhtä järjestelmällisellä taajuudella.

Leeviläiset aloittivat varsinaisen palveluksensa 25 vuoden iässä (4. Mooseksen kirja 8:24: ”kahdenkymmenen viiden vuoden iästä ylöspäin he tulkoot toimittamaan palvelusta”). He palvelivat 50 vuoden ikään saakka (4. Mooseksen kirja 4:3, 39, 43; 8:25: ”viidenkymmenen vuoden ikään asti”). Tämä antaa täsmälleen 25 vuotta aktiivista palvelusta ($50 - 25 = 25$).

Näin ollen Leevin palveluksen 25 vuoden ajanjakso heijastuu suoraan niissä 25:n ja 50 kyynärän mitoissa, jotka hallitsevat temppelin portteja ja rakennetta — juuri sitä paikkaa, jossa leeviläiset palvelivat. Hesekielin temppelin, toisin sanoen voittavan seurakunnan temppelin ja sadan neljäkymmenen neljän tuhannen, ensisijaiset mitat on arkkitehtonisesti sisällytetty itse siihen temppeliin, jossa heidän oli määrä palvella; JUURI samoin kuin ne neljäkymmentäkuusi kromosomia on rakennettu itse siihen temppeliin, jossa Jumalan kansan on määrä palvella. Palmoni on asettanut allekirjoituksensa yksilölliseen inhimilliseen temppeliin ja siihen yhteisölliseen ruumiin temppeliin, jonka on määrä olla Hänen morsiamensa.

Jatkamme näitä ajatuksia seuraavassa artikkelissa.

Niiden, jotka ovat vastuullisissa asemissa, ei tule kääntyä maailman itseään hemmottelevien, tuhlailevien periaatteiden puoleen, sillä heillä ei ole siihen varaa; ja vaikka heillä olisikin, kristuksenkaltaiset periaatteet eivät sitä sallisi. Tarvitaan moninaista opetusta. ”Ketä hän opettaa tuntemaan, ja kenelle hän tekee opin ymmärrettäväksi? Niitäkö, jotka ovat maidosta vieroitetut, rinnan äärestä otetut? Sillä käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, vähän tänne, vähän tuonne.” Näin Herran sana on kärsivällisesti tuotava lasten eteen ja pidettävä heidän edessään niiden vanhempien toimesta, jotka uskovat Jumalan sanaan. ”Sillä sopertavin huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle, hän, joka sanoi heille: Tässä on lepo, antakaa väsyneen levätä; tässä on virvoitus. Mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille: käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, vähän tänne, vähän tuonne; että he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi.” Miksi?—koska he eivät ottaneet vaarin Herran sanasta, joka tuli heidän luokseen.

”Tämä tarkoittaa niitä, jotka eivät ole saaneet opetusta, mutta ovat vaalineet omaa viisauttaan ja ovat valinneet toimia omien käsitystensä mukaan. Herra antaa heille koetuksen, jotta he joko ottaisivat paikkansa seuratakseen Hänen neuvoaan tai kieltäytyisivät ja tekisivät omien ajatustensa mukaan; silloin Herra jättää heidät varman seurauksen valtaan. Kaikilla teilläämme, kaikessa palveluksessamme Jumalalle, Hän puhuu meille: ’Anna minulle sydämesi.’ Jumala tahtoo nöyrää, opetettavaa henkeä. Se, mikä antaa rukoukselle sen erinomaisuuden, on se, että se kohoo rakastavasta, kuuliaisesta sydäimestä.

”Jumala vaatii kansaltaan tiettyjä asioita; jos he sanovat: En suostu sydämestäni tekemään tätä, Herra antaa heidän jatkaa heidän oletetussa viisaassa arvostelukyvyyssään ilman taivaallista viisautta, kunnes tämä raamatunkohta [Jesaja 28:13] täyttyy. Teidän ei tule sanoa: Seuraan Herran johdatusta tiettyyn pisteeseen asti, sikäli kuin se on sopusoinnussa oman arvostelukykyni kanssa, ja sitten pitää lujasti kiinni omista käsityksistänne, kieltäytyen muovautumasta Herran kaltaisuuden mukaan. Kysymyksen tulee olla: Onko tämä Herran tahto? eikä: Onko tämä —:n mielipide tai arvostelma?” Testimonies to Ministers, 419.